

Den artificiella trädgården

I samtal med en trädgård -

Annika Erixån, Karin Hesse, Birgitta Nenzén,

Vassil Simittchiev, Marie Holmgren,

Brita Carlens, Jörgen Nilsson, Peter Svedberg.

Villa Fraxinus, Hyndtjärn, Nordingrå, till 16 aug.

Publiken har samlats utomhus vid entrén till visningsträdgården Villa Fraxinus i Hyndtjärn, det är vernissage med vackert väder och varmt, inramningen är ett prunkande naturområde med utsikt mot Ullångersfjärden. Den Malmöbaserade och från Bulgarien härstammande konstnären Vassil Simittchiev samlar de övriga sju konstnärerna i en ring i, vända inåt mot varandra som ett fotbollslag i en sista koncentration. Strax sprider gruppen ut sig, var och en söker sin egen väg ut i trädgården medan Simittchiev själv lägger sig ned raklång och blundande kvar på marken, med armarna utsträckta som en gest mot den öppna himlen och sommaren. Efter en längre stund återvänder den ene efter den andre av gruppen till utgångsläget, tillbaks till cirkeln där centralpersonen nu rest sig och än en gång samlar alla till en inåtvänd grupp. Vad som avhandlas mellan deltagarna kan bara gissas, kanske berättar de viskande om sina respektive upptäckter, kanske säger de inget, men det slutar med alla höjer sina armar mot skyn utbringande i ett högt och gemensamt "Hej!".

Så rituellt meditativt och hemlighetsfullt genomfördes Vassil Simittchievs performance som inledde utställningen "I samtal med en trädgård". Två av deltagarna, Karin Hesse och Birgitta Nenzén, hade bjudit in konstnärer från när och fjärran till något av en parafra till en utställning 1995 som Karin och hennes man (sedermera bortgångne) Per Hesse i samma trakter visade under titeln "I samtal med ett landskap". Under en veckas tid fick de åtta deltagarna tid på sig att infiltrera nya eller tidigare verk i en blommande trädgård som sedan 70-talet utvecklats till något av ett konstverk i sig. Konkurrens eller förtroliga samtal? Ja, frågan uppstår nog naturligt med tanke på den extraordinära inramningen. Konst kan suga upp all näring från en omedelbar plats eller omvänt ge näring, helt beroende på arten av konst och platsens uttryck. På Villa Fraxinus har konstnärerna gått varsamt fram, likt gäster som vet att anpassa sig och låta diskretionen få spela sin egen bestämda roll.

De mest i storleken flagranta bidragen har därför sökt sig till den mera öppna terrängen långt upp, som schackskulpturen av Birgitta Nenzén på bergstoppen och den röda staketinstallation som Brita Carlens smugit in i ett skogsparti. Flagrant måste nog även tillskrivas Jörgen Nilssons skulpturala självporträtt i helfigur, till synes självupptaget placerad mitt i en porlande blomsterslutning men räddad av sin oskuldsfulla uppsyn och konventionen av parkstaty. Karin Hesse har valt att hänga tre målningar inne i vinterträdgårdens rum väl skyddade som tillfälliga pauser. Annika Erixån är väl den som försökt att gått längst i ett samtal eller snarare mångfaldigad diskussion, då hon planterat ut ett antal små svamp- och fågelliknande objekt på höga pinnar mitt i blomprakten, kanske påminnande om de magiska energier som florerar i miljön. Inne i restaurangen, som har lite karaktär av utegård, har Marie Holmgren låtit liksom helt naturligt tre små svampskulpturer diskret växa ut vid väggarna, man får gå nära för att på ett par av dem upptäcka små poserande gestalter. Här bryts plötsligt perspektiv mellan inne och ute, mellan nära och fjärran.

Vid varje bjudning finns alltid den blyge gästen, som håller sig skymd och som inte vill ta till orda. Men den har ofta istället ett osedvanligt stort öga, på Villa Fraxinus gestaltad i

Peter Svedbergs glasskulptur, naturligtvis strategiskt placerad där man minst förväntar sig det.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2015-07-03